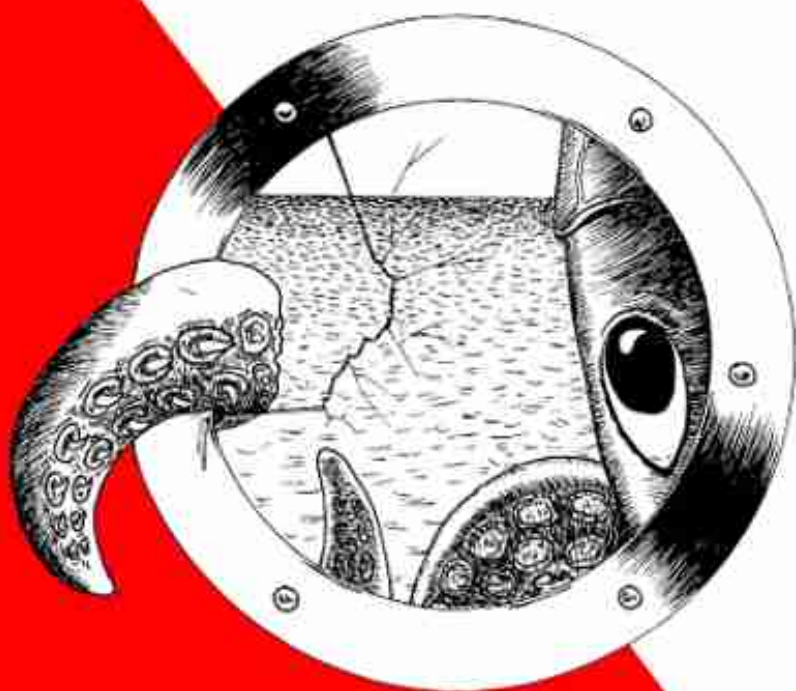

Sabira Ståhlberg

Jakten på Kraken

Lecti

book studio

**Max hamnar hos faster Rina
efter att hans föräldrar
dör i en olycka.**

**Med ett rostigt skepp åker de
på en spännande resa
över Atlanten.
Han skriver meddelanden
till sin vän Erik på vägen.**

**Skeppet letar efter en bläckfisk,
men i havet lurar många faror.
Bland dem finns ett monster
som kallas för Kraken...**

Boken handlar om blodomloppet.

ISBN 978-619-192-135-5 (inbunden)

ISBN 978-619-192-126-3 (PDF)

ISBN 978-619-192-174-4 (EPUB)

Kapitel 10 Tsunami

Hej Erik,

Vi är inte alls på väg till Grönland.
Skeppet har en egen vilja,
eller så är det havet som styr.
I havet finns strömmar, som vi inte känner till.
Havet är starkare än allt annat.
Vi kan bara följa havets vilja
och havet vill,
att vi inte åker till Grönland.

Igår åt vi middag hos kaptenen.
Kapten Leonard tycker om att krydda maten.
Faster började nysa av pepparn.
– Du får ju skeppet att gunga, skojade Fredrik.
– Struntprat, fräste faster.
Det är inte alls jag...

I samma stund åkte tallrikarna ner på golvet.
Glasen krossades.
Vi kröp ner under bordet.
Jag slog axeln mot en stol.
Fredrik fick ett sår i huvudet.
– Tsunami! Akta er. Den andra vågen
är större, hojtade kaptenen.
Skeppet gjorde nästan en kullerbytta.
– Det kommer en tredje våg, ropade kaptenen.
Den är störst.

Underligt nog kom det inte en tredje våg.
Vi väntade länge, men inget hände.
Kockarna Lindberg och Lindkvist

började städa upp.
Vi lever. Min axel gör ont,
och Fredrik har ett bandage kring huvudet.
Men vi kan inte vända mot Grönland längre.
Det skedde en jordbävning mitt i havet.
Vi fick varningen för sent.
Då kaptenen fick meddelandet,
hade vågen redan kastat oss in i en ström.
Strömmen för oss mot norra Amerika.

Saltvatten kom in i motorn och skadade den.
Felet kommer att ta några dagar att reparera.
Sjömännen arbetar hårt
med att skrubba skeppet.
Uppe på däckat ligger mängder av
tång och skräp från havet.
– Tänk att tre och en halv procent salt i vattnet
kan förstöra så mycket,
säger förste styrman Bastian.
– Det är nästan fyra gånger
så mycket som i människans kropp,
tillägger andre styrman Moses.

– Nu räcker det, fräser faster.
Vänd skeppet mot Grönland!
– Vi måste så snart som möjligt hitta fram
till närmaste hamn, säger kapten Leonard.
– Dumheter, säger faster.
– Hamnen ligger i Nordamerika,
fortsätter kaptenen.
– Jag ska till Grönland, säger faster bestämt.
Om jag måste simma dit,
så gör jag det!

Konstigt.
Faster låter lika envis som pappa.

Kapitel 11 Nordamerika

Hej Erik,

Det var bra,
att tsunamin förde oss söderut.
Skeppet är reparerat.
Men nu svettas vi. Solen skiner.
Det är hett i hytten och varmt på däck.
Atlantens rygg och Golfströmmen
ligger bakom oss.

Kring oss finns många fiskebåtar.
De flesta kommer från norra Amerika.
Varje dag passerar vi enorma stim av torsk.
Vi ser dem med vårt nya, fina ekolod.
Måsarna ser dem utan
att ha något ekolod.
Inga stora eller små bläckfiskar syns till.

Jag fiskar hela tiden och äter så mycket fisk,
att det kommer ut genom öronen.
Fiskbullar. Biffar av fisk. Fisk i ugnen.
Grillad fisk. Stekt fisk. Panerad fisk.
Fisksoppa. Fiskbuljong.
Fisk på längden och tvären.
Jag är så glad,
att jag ännu har lite godis kvar i gömman.
Faster är emot, att jag äter socker.

– Det är nyttigt med fisk, säger faster.
Fosfor och andra ämnen är bra för kroppen.
Man kan också äta maneter.
– Usch, säger jag.

Tur att ni kastade de flesta maneterna
tillbaka i havet igår.
En ordentlig biff skulle smaka bra.
– Bläckfiskar äter fisk och blir fiffiga,
fnyser faster.
Maten går från munnen
genom hjärnan till magen.
– Hur går det till? undrar jag.
– Hjärnan har formen av ett hjul
med hål i, förklarar faster.
Näringen hjälper bläckfiskarna att växa,
jaga och föröka sig.
Det är en hård tävlan om mat i havet,
så jägarna måste vara snabba och effektiva.

– Jagar jättebläckfisken också? undrar jag.
– Jättebläckfiskar har skarpa sugkoppar
på armarna, svarar faster.
Med armarna fångar de sitt byte.
I mitten på kroppen finns en skarp näbb...

– Näbb? avbryter jag. De är väl inga fåglar?
– Nej, bläckfiskar är ett eget släkte,
svarar faster.
Med näbben skär de bytet i små bitar.
Sedan mal de köttet med tänderna,
som finns inne i näbben.

– Äter jättebläckfiskar också människor?
frågar jag försiktigt.
– Troligtvis. De äter alla möjliga stora djur
i havet, svarar faster.

Jag ryser.